

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 23 iunie 2015
În Cauza Butnaru și Bejan-Piser împotriva României
(Cererea nr. 8516/07)
Strasbourg
definitivă la 23/09/2015

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Butnaru și Bejan-Piser împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Luis López Guerra, Ján Šikuta, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Iulia Antoanella Motoc, Branko Lubarda, judecători, și Stephen Phillips, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la 2 iunie 2015,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 8516/07 îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, doamna Cristina Butnaru („reclamanta”) și domnul David Bejan-Piser („reclamantul”), au sesizat Curtea la 30 noiembrie 2006, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).
2. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.
3. Reclamanții se plâng în special că au fost judecați de două ori pentru aceleași fapte.
4. La 18 octombrie 2012, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanții s-au născut în 1969 și, respectiv, 1976 și au domiciliul în Fărăoani.
6. La 2 iunie 2004, reclamanții se îndreptau către o casă, situată în comuna Fărăoani, care aparținuse tatălui reclamantei și care, la momentul faptelor, era locuită de D.M.M. Reclamanta se judecase cu aceasta în mai multe litigii civile privind proprietatea asupra casei. În ziua respectivă, a avut loc o altercație.
7. Alertați de către vecini, doi agenți de poliție s-au deplasat la fața locului. După incident, reclamanta a fost transportată în stare de inconștiență la spital. Aceasta a fost spitalizată cu diagnosticul traumatism cerebral ca urmare a unei agresiuni. Potrivit certificatului medico-legal emis la 7 iunie 2004, aceasta prezenta multiple echimoze și excoriații la nivelul capului, pe brațe și pe picioare, care au necesitat între 13 și 15 zile de îngrijiri medicale.
8. Reclamanta, care susținea că a fost lovită de agenții de poliție, a depus plângere penală împotriva acestora din urmă. Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău, prin rezoluția din 16 mai 2005, a dispus neînceperea urmăririi penale față de cei doi agenți de poliție. S-a reținut că reclamanta își cauzase singură leziunile ca urmare a stării sale de ebrietate. Rezoluția a fost confirmată prin hotărârea din 29 septembrie 2005 a Tribunalului Bacău și prin hotărârea din 15 decembrie 2005 a

A. Procedura penală împotriva reclamanților pentru lovire sau alte violențe și amenințare

9. La o dată neprecizată, D.M.M. a sesizat Judecătoria Bacău cu o plângere penală prealabilă împotriva reclamanților pentru lovire sau alte violențe. Aceasta a arătat că, la 2 iunie 2004, reclamanții au intrat prin efracție în casa sa și că reclamanta a lovit-o. D.M.M. a arătat, de asemenea, că, la 27 mai 2004, reclamanta a amenințat-o cu moartea.

10. Prin hotărârea din 7 noiembrie 2005, Judecătoria Bacău a considerat că probele aflate la dosar erau contradictorii și insuficiente și, în temeiul prezumției de nevinovăție, i-a achitat pe reclamanți.

11. Prin hotărârea definitivă din 24 ianuarie 2006, Tribunalul Bacău a constatat că recursul declarat de D.M.M. a fost tardiv formulat.

B. Procedura penală împotriva reclamanților pentru tâlhărie

1. Condamnarea reclamanților

12. Prin rechizitoriul din 31 mai 2005, parchetul i-a trimis în judecată pe reclamanți sub acuzația de tâlhărie asupra D.M.M.

13. Prin hotărârea din 7 martie 2006, Tribunalul Bacău a condamnat-o pe reclamantă la 7 ani de închisoare pentru tâlhărie, iar pe reclamant la 3 ani de închisoare cu executare pentru complicitate. De asemenea, tribunalul i-a condamnat pe reclamanți la plata în solidar a sumei de 1 912 lei (aproximativ 550 euro – EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material. Bazându-se, printre altele, pe declarațiile lui D.M.M. și ale mai multor martori oculari, pe procesul-verbal de cercetare la fața locului și pe fotografiile făcute la fața locului, precum și pe raportul tehnic de analiză a amprentelor digitale prelevate, tribunalul a decis că, la 2 iunie 2004, reclamanta a intrat prin efracție în casa lui D.M.M. pe care a lovit-o și a amenințat-o și căruia i-a furat mai multe bunuri. În ceea ce îl privește pe reclamant, tribunalul a considerat că acesta își oferise ajutorul reclamantei în sustragerea bunurilor.

14. Reclamanții au declarat apel și au invocat, între altele, autoritatea de lucru judecat a deciziei de achitare pronunțată la finalul procedurii pentru lovire sau alte violențe și amenințare. Prin hotărârea din 18 aprilie 2006, Curtea de Apel Bacău a admis parțial apelul și a redus pedeapsa cu închisoarea a reclamantei la 4 ani și pe cea a reclamantului la un an și 6 luni. Părțile relevante în speță ale hotărârii sunt astfel redactate:

„Argumentul reclamanților [ce are la bază] autoritatea de lucru judecat trebuie să fie respins. Din documentele și probele [depuse] la dosar nu rezultă că reclamanții au fost achitați [sau] condamnați sau [au] făcut obiectul încetării procesului penal printr-o hotărâre judecătorească privind aceleași fapte ca cele pentru care au fost trimiși în judecată în prezenta cauză.”

15. Această hotărâre a fost confirmată prin hotărârea din 28 iunie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

2. Contestația în anulare împotriva hotărârii ICCJ din 28 iunie 2006

16. La 5 iulie 2006, reclamanții au sesizat Înalta Curte cu o contestație în anulare împotriva hotărârii din 28 iunie 2006, invocând autoritatea de lucru judecat pe motiv că fuseseră deja achitați, prin hotărârea din 7 noiembrie 2005 pronunțată de Judecătoria Bacău, pentru actele de violență ce aveau legătură cu incidentul din 2 iunie 2004.

17. Prin hotărârea din 26 octombrie 2006, ICCJ a respins contestația ca nefondată. Părțile relevante ale hotărârii respective au fost redactate astfel:

„Din analiza cauzei rezultă că motivele invocate de contestatori referitoare la greșita lor condamnare, în condițiile în care se consideră că sunt nevinovați, invocând autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri prin care au fost achitați pentru fapte din data de 2 iunie 2004, ca și cele din prezenta cauză, aspectele privind expertiza efectuată în cauză, declarațiile martorilor părții vătămate, precum și declarațiilor lor, nu se circumstanțiază cauzelor expres și limitativ stipulate în art. 386 lit. a) - e) C. proc. pen., deoarece solicitările contestatorilor reprezintă critici ce au fost invocate și verificate în căile ordinare de atac exercitate în cauză [...]”

3. Cererea de revizuire a hotărârii Tribunalului Bacău din 7 martie 2006

18. Bazându-se pe hotărârea definitivă din 7 noiembrie 2005 a Judecătoriei Bacău, reclamantii au sesizat tribunalul cu o cerere de revizuire a hotărârii din 7 martie 2006. Aceștia au arătat că achitarea fusese pronunțată în raport cu incidentul din 2 iunie 2004 și că astfel fuseseră judecați de două ori pentru aceleași fapte.

19. Prin hotărârea din 8 noiembrie 2007, tribunalul a respins cererea acestora ca nefondată. Instanța a considerat că nu exista identitate de fapte întrucât persoanele în cauză fuseseră achitate pentru faptele din 2 iunie 2004 și condamnate pentru faptele survenite la 27 mai 2004.

20. Prin decizia din 4 martie 2008, Curtea de Apel Bacău a admis apelul reclamantei și a constatat că aceasta fusese judecată de două ori pentru aceleași acte de violență din 2 iunie 2004. Curtea de apel a reîncadrat cererea reclamantei și, apreciind că în speță a existat un motiv pentru contestație în anulare, a trimis cauza ICCJ pentru examinarea pe fond.

21. Prin decizia din 9 mai 2008, Înalta Curte a respins ca inadmisibilă contestația în anulare pe motiv că se pronunțase deja asupra autorității de lucru judecat în hotărârea din 26 octombrie 2006.

II. Dreptul intern relevant

22. Dispozițiile relevante în speță ale Codului penal în vigoare la momentul faptelor erau formulate după cum urmează:

Art. 41 - Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe

„1. În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni. [...]

3. Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.”

Art. 180 - Lovirea sau alte violențe

„Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

3. Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate [...].”

Art. 208 - Furtul

„1. Luarea unui bun mobil din posesia sau detinția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani. [...].”

Art. 211 - Tâlhăria

„(1). Furtul săvârșit prin întrebuințare de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuințarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul sa-și asigure scăparea, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.

[...]

(2). Tâlhăria săvârșită în următoarele împrejurări [...] se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani:

a) de două sau mai multe persoane împreună;

[...]

c) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia;

[...]”

23. Dispozițiile relevante în speță ale Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor erau formulate după cum urmează:

Art. 10 – Cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată

„Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

[...]

j) există autoritate de lucru judecat. Împiedicarea produce efecte chiar dacă faptei definitiv judecate i s-ar da o altă încadrare juridică.

[...]"

Art. 386 - Cazurile de contestație în anulare

„Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

[...]

d) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.”

ÎN DREPT

I. Întrebare preliminară

24. Reclamantul nu a prezentat observații cu privire la admisibilitatea și la fondul cauzei. Curtea i-a trimis trei scrisori, dintre care una în limba română, la adresa pe care o indicase în formularul de cerere și l-a invitat să precizeze dacă dorea să își mențină cererea. Reclamantul nu a răspuns acestei invitații. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că persoana în cauză înțelege să renunțe la respectiva cerere, neidentificând nimic care să poată impune examinarea acesteia în termenii art. 37 § 1 din Convenție și decide scoaterea ei de pe rol.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție

25. Reclamanta susține că a fost judecată de două ori pentru faptele sale din 2 iunie 2004. Aceasta invocă, în esență, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, formulat astfel:

„1. Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiasi stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

3. Nici o derogare de la prezentul articol nu este îngăduită în temeiul art. 15 din Convenție.”

A. Cu privire la admisibilitate

26. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă de altfel niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea îl declară admisibil.

B. Cu privire la fond

27. Reclamanta susține că a fost judecată de două ori pentru aceleași fapte.

28. Făcând trimitere la cauza *Sergueï Zolotoukhine împotriva Rusiei* [(MC), nr. 14939/03, CEDO 2009]), Guvernul consideră că prezenta cauză se distinge de aceasta deoarece, în opinia sa, circumstanțele de fapt nu sunt similare. Astfel, în opinia Guvernului, reclamanta a fost judecată pentru două infracțiuni diferite care aveau un singur element comun, respectiv recurgerea la violență fizică. În plus, cele două infracțiuni erau diferite din perspectiva valorii sociale protejate, a gravității și a consecințelor, precum și a intenției. Făcând trimitere la cauza *Garretta împotriva Franței* [(dec.), nr. 2529/04, 4 martie 2008], Guvernul arată că reglementarea infracțiunii de lovire sau alte violențe urmărește protejarea integrității fizice a persoanei, în timp ce reglementarea infracțiunii de tâlhărie tinde la protejarea patrimoniului.

29. Curtea va examina, în continuare, problema dacă persoana în cauză a fost judecată de 2 ori în lumina principiului *non bis in idem*, astfel cum a fost dezvoltat de aceasta în cauza *Sergueï Zolotoukhine* citată anterior.

1. Cu privire la natura juridică a celor două proceduri

30. Curtea observă că, în speță, nu s-a contestat că reclamanta a făcut obiectul a două proceduri penale conform dreptului intern.

2. Clarificarea aspectului dacă reclamanta a fost judecată de două ori pentru aceeași infracțiune („idem”)

31. Curtea reamintește că art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție trebuie să fie înțeles ca interzicând punerea în mișcare a acțiunii penale sau judecarea unei persoane pentru o a doua

„infrațiune” în măsura în care aceasta are la bază fapte identice sau fapte care sunt în esență aceleași (*Serguei Zolotoukhine*, citată anterior, pct. 82)

32. Garanția consacrată la art. 4 sus-menționată se activează la momentul punerii în mișcare a unei noi acțiuni penale și când decizia anterioară de achitare sau de condamnare dobândește deja autoritate de lucru judecat. În acest stadiu, elementele dosarului includ obligatoriu decizia prin care prima procedură „penală” în sensul Convenției s-a terminat și lista acuzațiilor formulate împotriva persoanei vizate de noua procedură. În mod normal, aceste elemente vor include o expunere a faptelor referitoare la infracțiunea pentru care respectiva persoană a fost deja judecată și o altă expunere referitoare la a doua infracțiune de care este acuzată. Aceste expuneri constituie un util punct de pornire pentru examinarea și clarificarea de către Curte a aspectului dacă faptele celor două proceduri sunt identice sau sunt în esență aceleași (*Grande Stevens și alții împotriva Italiei*, nr. 18640/10, 18647/10, 18663/10, 18668/10 și 18698/10, pct. 220, 4 martie 2014).

33. Curtea subliniază că prezintă o importanță redusă care părți ale noilor acuzații sunt în cele din urmă reținute sau respinse în procedura ulterioară deoarece art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție enunță o garanție împotriva noii acțiuni penale sau riscului unei noi acțiuni penale, iar nu interdicția unei a doua condamnări sau a unei a doua achitări (*Serguei Zolotoukhine*, citată anterior, pct. 83).

34. Prin urmare, Curtea trebuie să examineze faptele care constituie un ansamblu de circumstanțe de fapt concrete implicând același făptuitor și indisociabil legate între ele în timp și în spațiu, existența acestor circumstanțe trebuind să fie demonstrată pentru a putea fi pronunțată condamnarea sau pentru ca noi acțiuni penale să poată fi puse în mișcare (*ibidem*, pct. 84).

35. Analizând faptele cauzei, Curtea reține că reclamanta a fost achitată, într-o fază inițială, de acuzația de lovire sau alte violențe în raport cu incidentul din 2 iunie 2004 și, ulterior, a fost condamnată pentru tâlhărie în raport tot cu același incident.

36. În această privință, subliniază că, în raport cu principiile enunțate în cauza *Serguei Zolotoukhine* citată anterior, aspectul care trebuie clarificat nu este acela dacă elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 180 și la art. 211 C. pen. în vigoare la momentul faptelor erau sau nu identice, ci acela de a determina dacă faptele imputate reclamantei în cele două proceduri penale se refereau la același comportament (*Grande Stevens și alții*, citată anterior, pct. 224). De aceea, Curtea trebuie să cerceteze dacă în cauză era vorba de același comportament din partea acelorași persoane cu aceeași ocazie (*Maresti împotriva Croației*, nr. 55759/07, pct. 63, 25 iunie 2009, și *Muslija împotriva Bosniei și Herțegovinei*, nr. 32042/11, pct. 34, 14 ianuarie 2014).

37. În prezenta speță, Curtea observă că reclamanta a fost acuzată în două rânduri pentru aceleași acte de violență pe care le aplicase aceleiași persoane, D.M.M., la aceeași dată, 2 iunie 2004; observă, de asemenea, că D.M.M. a avut posibilitatea de a își susține cauza în calitate de victimă (pct. 9 supra). Chiar dacă alte fapte – respectiv o atingere adusă patrimoniului lui D.M.M. – au fost imputate persoanei în cauză în cadrul celei de a doua proceduri, nu este mai puțin adevărat că cele două proceduri în cauză coincideau în privința actelor de violență.

38. Or, în cauze similare prezentei spețe, Curtea a concluzionat deja în sensul existenței, în esență, a acelorași fapte, chiar dacă cele două proceduri vizate au tratat elemente parțial diferite (a se vedea, în acest sens, *Gradinger împotriva Austriei*, 23 octombrie 1995, pct. 55, seria A nr. 328-C). Cel mai recent, în cauza *Asadbeyli și alții împotriva Azerbaidjanului* (nr. 3653/05, 14729/05, 20908/05, 26242/05, 36083/05 și 16519/06, 11 decembrie 2012), în care reclamantii au făcut obiectul a două proceduri distincte privind o manifestare la care participaseră, Curtea a admis că infracțiunile de săvârșirea cărora persoanele în cauză erau acuzate erau diferite în raport cu un anumit număr de elemente, dar a concluzionat că procedurile se suprapuneau în ceea ce privește elementele esențiale ale infracțiunilor (*ibidem*, pct. 157).

39. În ceea ce privește cauza *Muslija* citată anterior, în care reclamantul făcuse obiectul a două proceduri – administrativă și, respectiv, penală – pentru că își lovisese fosta soție, Curtea a urmat un raționament identic și a concluzionat că faptele erau esențial aceleași întrucât actele de violență erau, între altele, un element atât al abaterii administrative, cât și un element al infracțiunii (*ibidem*, pct. 34).

40. În același timp, în cauza *Ruotsalainen împotriva Finlandei* (nr. 13079/03, 16 iunie 2009), în care reclamantul fusese condamnat în două rânduri pentru infracțiuni prevăzute de legislația fiscală, Curtea a concluzionat că faptele de care era acesta acuzat în cadrul procedurilor respective erau, în esență, aceleași, chiar dacă elementul intențional nu fusese reținut decât în cadrul primei proceduri (*ibidem*, § 56).

41. În schimb, în cauza *Pirttimäki împotriva Finlandei* (nr. 35232/11, 20 mai 2014), Curtea a concluzionat că nu fusese încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție pe motiv că cele două proceduri menționate nu se refereau la fapte, în esență, identice întrucât circumstanțele de fapt și părțile erau diferite (*ibidem*, pct. 51-52).

42. Prin urmare, în speță, Curtea consideră că infracțiunea de tâlhărie de care reclamanta era acuzată îngloba în ansamblul său faptele infracțiunii de lovire sau alte violențe și că această din urmă infracțiune nu conținea niciun element care să nu fi fost inclus în infracțiunea de tâlhărie. Actele de violență constituiau astfel elementul infracțional unic în cadrul procedurii pentru lovire sau alte violențe și un element esențial în cadrul procedurii pentru tâlhărie.

43. În cele din urmă, Curtea observă că, deși reclamanta a invocat autoritatea de lucru judecat în cadrul celei de a doua proceduri, instanțele interne nu au stabilit expres în cadrul acestei proceduri că existau circumstanțe de fapt care distingeau acuzația de tâlhărie de cea de lovire sau alte violențe pentru care persoana în cauză fusese deja achitată (*Asadbeyli și alții*, citată anterior, pct. 161, a se vedea supra, pct. 17 și 19). Pe de altă parte, a arătat că instanța de apel s-a pronunțat, prin decizia din 4 martie 2008, că a existat identitate de fapte între cele două proceduri în cauză (supra, pct. 20), dar că aceste constatări nu puteau să conducă, din motive procedurale, la o redeschidere a procedurii (supra, pct. 21).

44. Prin urmare, Curtea consideră că actele de violență de care reclamanta era acuzată în cadrul celor două proceduri au fost, în esență, aceleași.

3. Clarificarea aspectului dacă a existat o repetare a trimiterii în judecată („bis”)

45. Curtea reamintește că art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu vizează numai cazul unei duble condamnări, ci de asemenea pe cel al dublei trimerii în judecată (*Franz Fischer împotriva Austriei*, nr. 37950/97, pct. 29, 29 mai 2001). Astfel, această dispoziție reafirmă trei garanții distincte conform cărora nimeni *i.* nu poate fi trimis în judecată, *ii.* judecat sau *iii.* pedepsit de două ori pentru aceleași fapte (*Nikitine împotriva Rusiei*, nr. 50178/99, pct. 36, CEDO 2004-VIII, și *Serguei Zolotoukhine*, citată anterior, pct. 110).

46. În plus, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție are ca obiect să interzică repetarea procedurilor penale definitiv închise (*Franz Fischer*, citată anterior, pct. 22, și *Gradinger*, citată anterior, pct. 53). Rezultă așadar o interdicție privind procedurile penale consecutive.

47. Totuși, în ceea ce privește procedurile penale paralele, art. 4 sus-menționat nu le interzice. Într-o astfel de situație, nu se poate afirma că reclamantul a fost trimis în judecată în mai multe rânduri pentru „o infracțiune pentru care fusese deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă” [*Garaudy împotriva Franței* (dec.), nr. 65831/01, CEDO 2003-IX (extrase)]. Astfel, Curtea a concluzionat în sensul caracterului vădit nefondat al unei cereri într-o cauză în care instanța națională pusese capăt celei de a doua proceduri atunci când a fost pronunțată o hotărâre definitivă în cadrul primei proceduri [*Zigarella împotriva Italiei* (dec.), nr. 48154/99, 3 octombrie 2002]. Cu toate acestea, a constatat o încălcare atunci când instanțele interne nu au pus capăt celei de a doua proceduri (*Tomasoviæ împotriva Croației*, nr. 53785/09, pct. 31, 18 octombrie 2011, *Muslija*, citată anterior, pct. 37, și *Lucky Dev împotriva Suediei*, nr. 7356/10, pct. 59 și 63, 27 noiembrie 2014).

48. Aplicând aceste principii în speță, Curtea observă că prima procedură s-a finalizat cu o hotărâre definitivă pronunțată la 24 ianuarie 2006 de Tribunalul Bacău. Constată, de asemenea, că, în cadrul celei de a doua proceduri, aceeași instanță a pronunțat, la 7 martie 2006, o hotărâre prin care condamna reclamanta în primă instanță. Rezultă că aceasta a fost condamnată în primă instanță pentru tâlhărie deși hotărârea de achitare pentru lovire sau alte violențe rămăsese deja definitivă.

49. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamanta a fost judecată în două rânduri pentru aceleași acte de violență.

50. Prin urmare, a fost încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

III. Cu privire la celelalte pretinse încălcări

51. Reclamanta se plânge, în cele din urmă, de încălcarea drepturilor garantate prin art. 3, art. 5, art. 6 și art. 7 din Convenție și prin art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în raport cu incidentul din 2 iunie 2004 și cu procedura penală în litigiu care a vizat-o.

52. Ținând seama de ansamblul de elemente de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la acuzațiile formulate, Curtea nu a identificat în cadrul capetelor de cerere formulate mai sus nicio încălcare aparentă a drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

53. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocolelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

54. Reclamanta solicită 500 000 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material pe care pretinde că l-a suferit și care corespunde pierderilor salariale și degradării bunurilor sale pe durata detenției, precum și suma de 3 500 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit ca urmare a sentimentelor de frustrare și suferință. Aceasta solicită, de asemenea, ștergerea din cazierul judiciar a condamnării sale, precum și luarea în considerare ca vechime în muncă a perioadei pe care a petrecut-o în detenție.

55. Guvernul se opune acordării despăgubirii materiale solicitate, în absența unei legături de cauzalitate între încălcarea denunțată și pretinsul prejudiciu. În ceea ce privește prejudiciul moral, consideră că suma solicitată de reclamantă nu este conformă jurisprudenței Curții în materie. În ceea ce privește celelalte cereri ale reclamantei, consideră că nu intră în competența Curții.

56. Curtea subliniază că singura bază de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în încălcarea art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Prin urmare, nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge această cerere. În schimb, consideră că trebuie să i se acorde reclamantei suma de 1 500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral. În ceea ce privește celelalte cereri ale reclamantei, consideră că nu pot fi admise (*Grozavu împotriva României*, nr. 24419/04, pct. 71, 2 noiembrie 2010). În special, Curtea observă că, în dreptul român, art. 465 din noul Cod de procedură penală, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, permite revizuirea unui proces la nivel intern atunci când, precum în speță, a constatat încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale unui reclamant (a se vedea, de exemplu, *Mischie împotriva României*, nr. 50224/07, pct. 50, 16 septembrie 2014).

B. Cheltuieli de judecată

57. Reclamanta solicită, de asemenea, rambursarea cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanțelor interne și în fața Curții, fără ca totuși să precizeze cuantumul acestora și fără să furnizeze documente justificative.

58. Guvernul observă că reclamanta nu și-a prezentat cererea sa în buna și cuvenită formă.

59. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora [*Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31107/96, pct. 54, CEDO 2000-XI]. În speță, ținând seama de faptul că reclamanta nu și-a cuantificat și detaliat cererea, nu i se acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

60. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive,
în unanimitate,
CURTEA:

1. Decide să radieze cererea de pe rol în ceea ce îl privește pe reclamantul David Bejan-Piser ;
2. Declară cererea reclamantei Cristina Butnaru admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
3. Hotărăște că a fost încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție;
4. Hotărăște
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 1 500 EUR (o mie cinci sute de euro), care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 23 iunie 2015, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

Stephen Phillips
Grefier

Josep Casadevall
PREȘEDINTE